ОГІЄНКО І. В., *кандидат юридичних наук, доцент кафедри трудового, екологічного права та соціального захисту населення*
Харківський економіко-правовий університет

ДЕЯКІ ПИТАННЯ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНОГО ПАРТНЕРСТВА НА ШЛЯХУ РОЗБУДОВИ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Соціальне партнерство – це взаємодія органів державної влади, об'єднань роботодавців і профспілок у визначенні та проведенні в життя погодженої соціально-економічної політики, політики в сфері трудових відносин, а також двосторонні відносини між роботодавцями та профспілками, направлені на забезпечення узгодження їх інтересів в порядку, визначеному законодавством [1].

Соціальне партнерство в соціально-трудових відносинах має стати тим інструментом, за допомогою якого буде побудовано економічно, соціально й політично зріле громадянське суспільство в Україні.

Учасниками соціального діалогу в Україні виступають три сторони: держава, представники роботодавців та представники працівників [2]. Для того, щоб ця система ефективно працювала всі партнери мають бути наділені рівними правами та обов'язками та мати повагу і розуміння проблем та інтересів один одного.

В Україні тривалий час відбувалася глибока економічна та соціальна криза, результатом якої стало зубожіння переважної частини населення держави як в економічному, так і в соціальному аспекті. Втрата моральних та ціннісних орієнтирів в суспільстві в 90-х роках ХХ ст. має глибокі наслідки для сьогоднішнього суспільства. В контексті цих проблем, говорячи про рівність соціальних партнерів, необхідно зазначити, що з боку найманих працівників ми не маємо дійсно рівноправного партнера соціального діалогу навіть на виробничому рівні. В теперішніх економічних і соціальних умовах, в яких вимушені працювати наймані працівники, мова про рівність і партнерство не йде, бо наймані працівники не мають що можна ефективно протиставити вимогам роботодавця, і в дійсності ми маємо велику кількість

© Огієнко І. В., 2013

законів і підзаконних нормативно-правових актів, які повністю або частково ігноруються та не виконуються роботодавцями.

Також не можна ігнорувати факт втрати довіри у працівників до профспілок, які будучи формально інструментом виявлення волі трудящих, насправді такими не являються, а в малому бізнесі та в «тіньовому» секторі економіки їх взагалі немає.

Цікавою видається ситуація і з трудовими колективами підприємств, установ та організацій. З одного боку, існує тенденція зростання повноважень трудових колективів у вирішенні більшості питань, що регулюють соціально-трудові відносини, а, з іншого, ми маємо застаріле і, здебільшого, декларативне законодавство про трудові колективи [3], а в проекті Трудового кодексу, в його редакції від 27.08.2013 [4] поняття трудового колективу взагалі відсутнє. Вважаємо, що роль та можливості трудового колективу не можна недооцінювати і потрібно вивести значення трудового колективу на новий удосконалений рівень, бо саме він повинен взяти на себе більшість питань з активізації соціальної свідомості й підвищення ролі найманих працівників як учасників соціального партнерства та оздоровлення морального клімату в суспільстві в цілому.

Професійні спілки мають змінити свою позицію і стати реальними виразниками інтересів працівників, і в цьому разі з'явиться мотивація у працівників ставати їх членами і реально впливати на переговорні процеси і їх результат для досягнення необхідного балансу інтересів між всіма сторонами соціального діалогу. Слушною є думка авторів, про те, що серцевиною доктрини трудового права, яка має слугувати в якості теоретичного зразка моделі вирішення проблем, які виникають у держави, роботодавців, працівників та їх представників при визначенні принципів, форм і методів нормативного регулювання відносин з приводу застосування найманої праці є соціальний діалог, соціальне партнерство тих, хто надає роботу і тих, хто своєю працею створює матеріальні і духовні цінності для існування усіх членів суспільства [5, 6].

Список літератури: 1. Модельний закон про соціальне партнерство: Закон СНД від 16.11.2006 [електронний ресурс] // Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws /show/997_g07 2. Про соціальний діалог в Україні: Закон України від 23.12.2010 р. № 2862-VI // Офіц.

вісник України. – 2011. – № 3. – Ст. 168. 3. Про трудові колективи і підвищення їх ролі в управлінні підприємствами, установами, організаціями: Закон СРСР від 17.06.83 [електронний ресурс] //Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/ v9500400-83 4. Проект Трудового кодексу [електронний ресурс] // Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/ webproc4_1?pf3511=46746 5. Процевський О.І. Чинники, що визначають доктрину трудового права. /О.І.Процевський //Актуальні проблеми трудового права і права соціального забезпечення: тези доп. та наук. повідомл. учасн. V міжнар. наук.-практ. конф. (Харків, 27-28 вересня 2013 р.) / за ред. В.В.Жернакова. – Х.: Право. – 2013. – С. 12-29. 6. Лебедев В.М. Современное трудовое право (Опыт трудоправового компаративизма). Книга первая / В. М. Лебедев, Е. Р. Воронкова, В. Г. Мельникова. – М. : Статут. – 2007. – 301 с.

СТАЦЕНКО А. В., *кандидат юридичних наук, доцент кафедри цивільно-правових дисциплін та правового забезпечення підприємницької діяльності*
Харківський економіко-правовий університет

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОДАТКУ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО В УКРАЇНІ

Розвиток суспільства відбувається у взаємодії політичної системи, економіки та громадянського суспільства. Незрілість останнього в Україні виступає однією з головних перешкод для побудови успішної країни.

Особливістю економічних процесів у сучасних умовах, реформування оподаткування та його адекватного законодавчого закріплення на шляху до формування в Україні є те, що вони відбуваються у дуже складних умовах фінансової кризи. Це, безумовно, не може не стосуватися і України, оскільки вона певної мірою пов'язана євроінтеграційними тенденціями. Це впливає на всю систему (пропорцій, регіонів тощо) в цілому та, безумовно, стосується і проблем місцевого самоврядування, його фінансової бази.

Місцеве самоврядування – це форма організації публічної влади, яка не є частиною держави, а представляє певну форму автономії в межах держави. Так, В. Твердохлєбов, розглядаючи це питання, відзначав, що обмеження місцевої влади в сфері опо-

© Стаценко А. В., 2013